

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
Inleiding	9
Hoofdstuk 1 – <i>The Deep State</i>	15
Hoofdstuk 2 – Een Plan voor de Wereld	39
Hoofdstuk 3 – Aanslagen en <i>false flags</i>	59
Hoofdstuk 4 – Bush, nazi-goud en de BIS	89
Hoofdstuk 5 – De CIA en de geschiedenis van <i>regime change</i>	109
Hoofdstuk 6 – De neoconservatieve coup	159
Hoofdstuk 7 – De dollar als wapen	195
Hoofdstuk 8 – Hoe de media zich laten gebruiken	231
Hoofdstuk 9 – Racisme en <i>The Deep State</i>	265
Nawoord	281
Appendix 1 – Overzicht van Amerikaanse (militaire) acties	285
Appendix 2 – Overzicht van buitenlandse Amerikaanse bases	301
Appendix 3 – Interventies in verkiezingen door VS en Rusland/USSR	303
Bibliografie	309
Overzicht vragen	313

Voorwoord

Vrijwel mijn hele leven heb ik (WM) autoriteiten gewantrouwd en ben ik op zoek geweest naar het werkelijke verhaal. Nadat ik bijna tien jaar lang het internationale financiële systeem had bestudeerd, was mijn conclusie, in 2007, dat dit systeem in hoge mate instabiel en gecorrumpeerd was. In dat jaar, veertien maanden voor de val van Lehman Brothers, verscheen mijn eerste boek *Als de dollar valt* met veel bewijzen voor deze stelling. Mijn conclusie was dat een implosie van het wereldwijde financiële systeem slechts een kwestie van tijd zou zijn.

Toen het kaartenhuis slechts een jaar later inderdaad instortte, veranderde mijn leven drastisch. In korte tijd werd ik een BN'er door optredens bij *DWDD* en *Pauw&Witteveen*. Ik besloot te stoppen met mijn baan als beurscommentator bij RTL Z en mij volledig op de zakelijke kansen te richten die ontstonden door de nieuwe economische realiteit. Daarnaast bleef ik onderzoek doen naar ons financiële en geopolitieke systeem. Voor de buitenwacht verdiepte ik me in complottheorieën, maar ik ontdekte steeds meer feitelijke complotpraktijken.

Dit thema spreekt duidelijk velen aan. In 2014 hield ik aan de TU Delft een lezing onder dezelfde titel als dit boek; die lezing werd op YouTube bijna 100.000 keer bekeken. Kort nadien mailde Tim Dollee me dat ook hij al jaren bezig was met een eigen zoektocht naar institutioneel bedrog. We besloten de handen ineen te slaan, maar het kostte nog jaren aan extra onderzoek om ons verhaal sluitend te krijgen. Daarbij hebben we gelukkig ook gebruik kunnen maken van informatie die de twee Nederlandse researchers Rein de Vries en Stefan Kerkhof op dit gebied hebben aangeleverd. Zo gaf Rein de Vries in 2015 *Revolutie door schuld* uit, waarin veel interessante achtergrondinformatie te vinden is.

Zonder de steun van uitgever Ebissé Rouw en directeur Jan Peter Wissink van uitgever Amsterdam University Press was dit boek er in deze vorm niet gekomen. Beiden zijn van groot belang geweest voor het internationale succes van mijn laatste

twee boekprojecten, *The Big Reset* (2013) en *The Tesla Revolution* (2016), die inmiddels in zeven talen vertaald zijn. Gelukkig blijkt er bij deze Amsterdamse academische uitgeverij nog ruimte voor discussie over een nieuw geluid, dat op westerse universiteiten steeds minder vaak op prijs wordt gesteld. Wardy Poelstra heeft als redacteur en extra fact-checker in korte tijd geweldig werk verzet om het manuscript af te ronden. Met zijn natuurlijke scepsis hield hij ons inhoudelijk scherp.

Daarnaast wil ik een aantal meelezers bedanken. Zo gaven jurist Bas de Regt en IT-specialist Paul Sep belangrijke feedback. Ook dit keer heb ik thuis beloofd dat dit voorlopig mijn laatste boek is. Maar dat schijn ik al een paar keer eerder te hebben gezegd.

Hoe langer ik de onderwerpen bestudeer waar dit en mijn vorige boeken over gaan, hoe meer ideeën voor nieuwe boeken ontstaan. Zo is het hoog tijd dat de (economische) wereldgeschiedenis eens eerlijk wordt beschreven, omdat de laatste versie altijd weer de ingekleurde versie van de overwinnaars blijkt te zijn. Maar het schrijven van dat boek zal nog vele jaren onderzoek vergen.

Willem Middelkoop
Aerdenhout/Castricum, februari 2018

Inleiding

In 2006 gaf ik (WM) onder de titel 'Patronen van bedrog' een lezing aan de Erasmus Universiteit Rotterdam, waarin ik me richtte op het bedrog in de financieel-economische wereld. De jaren erna ben ik me steeds meer gaan richten op andere vormen van institutioneel bedrog, vooral in de VS, waarbij ik gaandeweg tot de conclusie kwam dat er een vorm van structuur achter schuil ging.

Nadat de Amerikaanse oud-ambtenaar Mike Lofgren, die vrijwel zijn hele carrière in het centrum van de macht had gewerkt, over *The Deep State* begon te publiceren, vielen de puzzelstukjes voor mij in elkaar. Door president Trumps tweets over The Deep State is het onderwerp de laatste jaren zelfs mainstream geworden. Trump snapt als geen ander dat de echte macht niet in het Witte Huis ligt maar bij een elite, afkomstig uit het politiek-militair-industrieel complex. Deze eeuwenoude macht, waar ook de grote mediabedrijven en inlichtingendiensten deel van uitmaken, blijkt steeds weer de echte macht binnen de staat te zijn.

Deze Deep State ziet politici als pionnen in het veld en heeft de media in zijn zak, omdat deze in handen zijn van slechts zes grote bedrijven. Honderden journalisten blijken zelfs in nauw contact met de CIA te staan, zoals we in hoofdstuk 8 zullen zien.

Maar voor de echte achtergrond van The Deep State gaan we in hoofdstuk 2 eerst terug naar de de Britse aristocraten van de negentiende eeuw. De architecten van het Britse Rijk werkten al lange tijd aan hun Plan voor de Wereld. Vooral Cecil Rhodes heeft het grootste deel van zijn leven gewerkt om een Angelsaksische wereldoverheersing mogelijk te maken. De Britse aristocraten zagen daarbij Amerika als natuurlijke bondgenoot. Het verklaart de steun van Engeland voor vrijwel alle Amerikaanse interventies en oorlogen tot op de dag van vandaag.

Om de macht te behouden, gebruiken machthebbers eeuwenoude strategieën. Misleiding, list en bedrog zijn daarbij aan de orde van de dag.

In hoofdstuk 3 leren we dat angst de beste manier is om een volk onder controle te houden. Alleen al daarom heeft de VS continu een vijand nodig. Na de *War on Communism* en de *War on Drugs* is het terrorisme nu de ideale vijand. Het geeft een legitimatie om alles en iedereen, doorlopend en overal te controleren. Om de angst voor terreur te vergroten zijn er regelmatig aanslagen nodig, liefst in eigen land. Soms zelfs uitgevoerd door eigen mensen. Volgens Colin Powell, voormalig minister van Buitenlandse Zaken van de VS, zijn terroristen “mensen die geloven dat ze met de vernietiging van gebouwen en het vermoorden van mensen, op de een of andere manier een politiek doel kunnen bereiken”.¹ Ironisch genoeg is dat exact wat de VS de afgelopen decennia heeft gedaan. Je vijand beschuldigen van wat je zelf doet, is een bekende strategie.

Al in de jaren dertig van de vorige eeuw werkten Amerikaanse industriëlen nauw samen met antidemocratische krachten in Europa. De opkomst van Hitler zagen ze in de wereldwijde crisis van de jaren dertig als een minder groot gevaar dan het steeds verder oprukkende communisme. Hoofdstuk 4 vertelt het ontluisterende en vrijwel onbekende verhaal van de Amerikaanse steun aan en zelfs financiering van het Duitse nazi-regime.

Daarnaast werkte een groepje insiders vanaf begin jaren veertig aan een plan voor Amerikaanse werelddominantie. Het plan kon worden uitgevoerd door de overwinning in de Tweede Wereldoorlog; sindsdien doet de VS er alles aan om zijn macht zo groot mogelijk te houden. Daarvoor lijkt bijna alles geoorloofd. De CIA, waarvan de roots (zoals we zullen zien in hoofdstuk 5) ook in de Tweede Wereldoorlog liggen, was de laatste zeventig jaar verantwoordelijk voor tientallen vormen van *regime change*, moordaanslagen op ‘afvallige’ presidenten en heel veel andere illegale acties.

De sterke conservatieve krachten binnen de Deep State-structuren leidden zelfs tot een neoconservatieve coup door een groep die zich had verenigd binnen het ‘Project for a New

1 <https://www.smh.com.au/articles/2004/03/24/1079939700738.html>

American Century' (PNAC). Deze club werd in 1997 opgericht met als doel "het promoten van Amerikaans wereldleiderschap". Uit hoofdstuk 6 blijkt dat deze neoconservatieven, onder wie Dick Cheney, Donald Rumsfeld en Paul Wolfowitz, na de verkiezing van de zwakke president George Bush jr. in 2000 en de aanslagen van 11 september 2001, de 'macht grepen'. Cheney was hierbij de feitelijke commander-in-chief, die het volledige PNAC-scenario, inclusief 'preventieve oorlogen', uit kon rollen.

Het Amerikaanse imperium moet in stand worden gehouden door een constante reeks van (financieel-economische en traditionele) oorlogen. (Zie Appendix 1 voor een incompleet overzicht van Amerikaanse oorlogen, regime changes, militaire interventies en 'vredesmissies' op niet-Amerikaans grondgebied.) De VS had al in de jaren negentig besloten te werken aan regime change in een zevental, aan Rusland gelieerde, landen in het Midden-Oosten. Vooral om Amerikaanse belangen in de regio veilig te stellen voordat er een nieuwe wereldmacht zou opstaan. De daardoor onstane vluchtelingenstromen zijn een probleem voor de regio en Europa maar niet voor de VS.

De financiering van het Amerikaanse imperium staat centraal in hoofdstuk 7. Wie de wereldreservemunt in handen heeft, kan ongedekt geld drukken omdat zijn munt wereldwijd gevraagd is. Door ervoor te zorgen dat het bedrijfsleven en de financiële markten floreren, blijft het geld uit de gehele wereld toestromen, waardoor bankiers makkelijk hun geld kunnen verdienen. Wie het spel meespeelt mag meedelen. De 1% die het spel groten-deels bepaalt, wordt in de VS relatief eenvoudig miljonair. Ook 'bondgenoten' die het spel meespelen en geld in Amerikaanse obligaties blijven steken, worden beloond. 1 tot 2% van al het wereldwijd rondklotsende geld (meer dan 200.000 miljard dollar) stroomt jaarlijks, in de vorm van bonussen en provisies, naar de financiële sector. Het openzetten van de geldkranen (ook wel chic *Quantitative Easing* of QE genoemd) liet de wereldwijde geldberg en dus ook de pot voor bonussen, met meer dan 25% groeien, sinds het uitbreken van de crisis in 2008.

In hoofdstuk 8 staan we stil bij de grote kritiek op de mainstream media (MSM), die zich vooral in de VS steeds verder als doorgeefluik van de overheid hebben ontwikkeld. Maar we proberen ook een serieus tegenwicht te bieden voor de vele vormen van ‘alternatieve’ media, die feiten en fictie te vaak niet weten te scheiden.

Ja, we focussen bewust op het bedrog in het vrije Westen omdat overduidelijk is dat in dictaturen als Noord-Korea en China bedrog vaak de norm is. De ondemocratische praktijken uit deze centraal geleide landen worden bij ons voor onmogelijk gehouden, maar komen helaas soms ook voor. Overheidspropaganda in het Westen wordt, anders dan in dictaturen, meestal niet als zodanig herkend. Te veel verhalen afkomstig van de overheid worden door de media voor zoete koek geslikt, waarmee het oude adagium, ‘één bron is geen bron’, al snel vergeten wordt.

Gelukkig blijkt er een nieuwe generatie opgestaan die openstaat voor nieuwe ideeën over macht, politiek en geld. Een verademing vergeleken met de *Elsevier*-generatie die de VS nog altijd als de grote vriend en bevrijder ziet, die slechts vrijheid en democratie komt brengen. Het zijn gelukkig niet langer alleen maar mainstream journalisten die het filter vasthouden waar al het nieuws doorheen moet.

Alle grote veranderingen in de geschiedenis, bijvoorbeeld als het ging om het verkrijgen van meer rechten voor vrouwen, zwarten of arbeiders, hadden als gemene deler dat er een groeiend bewustzijn van onrecht aan voorafging. Aan dit groeiend bewustzijn willen wij in dit boek graag een bijdrage leveren.

Dat er in de VS nog steeds sprake is van een sterk racistisch beleid wordt duidelijk in het laatste hoofdstuk 9. Het criminaliseren van grote groepen *Afro-Americans*, door middel van de War on Drugs, blijkt een door de overheid geïnitieerd beleid. De huidige ‘slaven’ werken niet meer op de plantages maar voor 50 dollarcent per dag in geprivatiseerde gevangenissen, waar ze daarnaast vaak als medische proefkonijnen blijken te worden gebruikt door de farmaceutische industrie.

We hebben natuurlijk absoluut niet de illusie dat wij met dit boek een compleet beeld geven van de Amerikaanse (of beter: Angelsaksische) uitwassen. Verre van dat. Maar we moesten toch ergens beginnen.

Willem Middelkoop en Tim Dollee

Hoofdstuk 1 – *The Deep State*

“Deception is a state of mind and the mind of the State”

– James Jesus Angleton (1917-1987), CIA-directeur (1954-1975)

“We weten dat onze desinformatiecampagne klaar is als alles wat het Amerikaanse volk gelooft, niet klopt.”

– William J. Casey, CIA-directeur (1981-1987; quote uit 1981)

“De meeste mensen willen niet echt vrijheid, want vrijheid brengt verantwoordelijkheid met zich mee, en de meeste mensen zijn bang voor verantwoordelijkheid.”

– Sigmund Freud (1856-1939)

Intro

Officieel leven we in het Westen in een parlementaire democratie, waarbij gekozen politici het beleid van onze voorkeur mogen uitvoeren. Om de zoveel jaar mogen we opnieuw kiezen welke route moet worden gevolgd. Maar wie de laatste decennia een beetje heeft opgelet, heeft gemerkt dat achter de gekozen leiders een macht opereert die vaak wordt aangeduid als 'de elite'. In de VS wordt deze macht steeds vaker omschreven *The Deep State*. Maar over wie of wat hebben we het hier eigenlijk?

1. Wat wordt er met The Deep State bedoeld?

Eén ding werd overduidelijk tijdens de Amerikaanse presidentsverkiezingen van 2016: er bestaat in de VS een macht die kennelijk groter en sterker is dan het Witte Huis. Zowel door Democraten als Republikeinen werd er tijdens de campagne op gewezen.

Bernie Sanders, de Democraat die het Hillary Clinton (die anders dan hijzelf wél de steun van het Amerikaanse establishment had) zo moeilyk maakte, wees op de macht van de staat binnen de staat met de volgende opmerking:

“Laat me u iets vertellen wat geen enkele andere presidentskandidaat u zal vertellen. Dat is dat, ongeacht wie wordt verkozen tot president, die persoon niet in staat zal zijn om de enorme problemen van de gewone gezinnen van ons land aan te pakken. Hij of zij zal dat niet kunnen, omdat de macht van het Amerikaanse bedrijfsleven, de macht van Wall Street, de macht van de campagnedonoren zo groot is dat er geen president tegen opgewassen is. Dat is de waarheid. Mensen kunnen zich mogelijk ongemakkelijk voelen wanneer ze dit horen, maar dat is de realiteit.”¹

Ook Donald Trump, de Republikeinse presidentskandidaat, kwam met verwijzingen naar en tweets over The Deep State, een ‘schaduwregering’ die vanuit de CIA en FBI zou worden gerund.² Republikeinse congresleden verwijzen naar The Deep State als bron van een georganiseerd verzet tegen Trump. Zo meldde Thomas Massie, lid van het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden: “Ik denk echt dat het nu The Deep State tegenover de president is.”³ *Time Magazine* publiceerde in 2017 een verhaal onder de

1 <https://www.youtube.com/watch?v=i1ipgWWRAoM>

2 Bijvoorbeeld met deze tweet: “Charles McCullough, the respected fmr Intel Comm Inspector General, said public was misled on Crooked Hillary Emails. ‘Emails endangered National Security.’ Why aren’t our deep State authorities looking at this?” @realdonaldtrump – 29 november 2017

3 <http://time.com/4692178/donald-trump-deep-state-breitbart-barack-obama>

kop: “President Trump’s Allies Keep Talking About the ‘Deep State’. What’s that?” In dit artikel legt professor Timur Kuran, die Deep State-structuren in ondermeer het Ottomaanse Rijk heeft bestudeerd,⁴ uit dat “een samenwerking in de VS tussen verschillende machtige onderdelen, met een gemeenschappelijk plan”, eerst zou moeten worden bewezen, om inderdaad te kunnen spreken van het bestaan van een Amerikaanse Deep State.⁵ Binnen een dergelijke structuur is er overigens meestal geen sprake van een sterke hiërarchie, maar hebben we te maken met een samenwerking van diverse onderdelen van de maatschappij, voortkomend uit een gezamenlijk belang, zoals het controleren en in stand houden van een Rijk. Het gaat dan om een structuur die min of meer organisch is gegroeid en dus niet bewust en hiërarchisch is opgebouwd. Militairen, medewerkers van inlichtingendiensten en andere ambtenaren zouden daarbij, samen met grote bedrijven, in het geheim het overheidsbeleid proberen te manipuleren.

De beroemde filmregisseur Oliver Stone⁶ verwees, tijdens een speech bij de uitreiking van de Writers Guild Awards in 2017, ook naar de aanwezigheid van een constante schaduwmacht in de VS, ongeacht of er nu een Democratische of Republikeinse president in het Witte Huis zit:

4 Het gebruik van de term *The Deep State* wordt vaak herleid naar het Turkse “Derin Devlet”, vrij vertaald “De Geheime Staat”. Deze term werd in Turkije populair tijdens het zogenoemde Susurluk-schandaal in de jaren negentig. Er bleken hechte banden te bestaan tussen antidemocratische krachten binnen de Turkse overheid (vooral bestaand uit medewerkers van binnen- en buitenlandse inlichtingendiensten), het leger, justitie en zelfs de maffia. Er werd gesproken over een staat binnen de staat. We moeten terug naar de tijden van het Ottomaanse Rijk om de oorsprong en achtergrond hiervan goed te begrijpen. Om de val van het Rijk te voorkomen moest men altijd alert zijn en achter de schermen samenwerken om het hogere doel, het in stand houden van het Rijk, te dienen.

5 <http://time.com/4692178/donald-trump-deep-state-breitbart-barack-obama/>

6 Stone is een veteraan van de Vietnamoorlog en won drie Oscars voor zijn maatschappijkritische films, zoals *Platoon*, *Wall Street* en *JFK*. In 2016 verscheen *Snowden*. Stone zei over deze film dat het publiek Edward Snowden nooit zou mogen vergeten en dat hij wilde waarschuwen voor de macht van overheden of ‘het systeem’.

“Onthoud dat het in de dertien oorlogen die we de afgelopen dertig jaar zijn begonnen en de \$ 14.000 miljard die we daarvoor hebben uitgegeven, oorlogen die honderdduizenden levens hebben gekost, niet om één leider ging, maar om een systeem, soms Republikeins, soms Democratisch. Noem het wat je wilt: het militair-industriële-geld-media-beveiligingscomplex. Het is een systeem dat is blijven voortbestaan onder het mom van de rechtvaardige oorlog, in de naam van onze vlag die zo trots wappert.”

Volgens een poll van *Washington Post* en ABC in 2017 gelooft inmiddels 48% van de Amerikanen dat er een Deep State-structuur bestaat; 35% denkt dat het slechts een complottheorie is en heeft 17% geen mening over dit onderwerp.⁷

Wat in ieder geval duidelijk is geworden is dat het beleid van de VS wordt gedomineerd door een rijke en machtige elite. Dat is althans de conclusie van een studie van Martin Gilens, hoogleraar aan Princeton University. Samen met professor Benjamin Page van de Northwestern University concludeert hij dat “economische elites en georganiseerde groepen, die zakelijke belangen vertegenwoordigen, een significante invloed hebben op het Amerikaanse overheidsbeleid, terwijl gemiddelde burgers en massale belangengroepen weinig of geen invloed hebben”.⁸

Ze kwamen tot deze conclusie na het bestuderen van beleid tussen 1981 en 2002. “Een voorgestelde beleidsverandering met lage steun onder de economische elite wordt slechts in ongeveer 18% van de gevallen aangenomen, terwijl een voorgestelde verandering met grote steun van de elite ongeveer 45% van de gevallen wordt aangenomen.” Ze stellen dan ook dat “als het beleid wordt gedomineerd door machtige bedrijfsorganisaties en een klein aantal welgestelde Amerikanen, het idee dat Amerika een

7 Ook denkt 52% dat de massamedia regelmatig ‘fake news’ produceren. https://www.washingtonpost.com/politics/polling/washington-postabc-news-poll-april-1720/2017/04/27/186260fe-27d9-11e7-928e-3624539060e8_page.html

8 <http://www.bbc.com/news/blogs-echochambers-27074746>

democratische samenleving is, ernstig worden bedreigd”. Veel media concludeerden vervolgens dat de VS beter een oligarchie dan een democratie kan worden genoemd.⁹

Een bevestiging hiervan kwam in 2017 met de publicatie van de ‘democratie-index’ van *The Economist*. Volgens de auteurs van dit rapport is er in de VS sprake van een “erosie van het vertrouwen van het publiek in politieke instellingen”, en heeft het land “een zwak bestuur, een onderontwikkelde politieke cultuur en een laag niveau van politieke participatie”. Volgens de studie vertrouwt slechts 19% van de Amerikanen de overheid en is 75% van mening dat de meeste gekozen functionarissen hun eigen belangen vooropstellen.¹⁰

Tijdens de research voor dit boek kwamen we steeds meer aanwijzingen tegen dat er in de VS inderdaad al lang sprake is van “een samenwerking tussen verschillende machtige onderdelen, met een gemeenschappelijk plan”. Zo kwam de oud-generaal Smedley D. Butler al in 1935, aan het einde van een lange carrière, tot de conclusie dat hij in het Amerikaanse leger vooral de belangen van het Amerikaanse bedrijfsleven had gediend.¹¹

“Oorlog is winstgevend bedrog. Dat is het altijd geweest. Het is waarschijnlijk het oudste, het meest winstgevende en zeker de meest wrede vorm van bedrog. Het is de enige in zijn soort op internationale schaal. Het is de enige waarin de winsten worden berekend in dollars en de verliezen in levens. [...] Ik heb 33 jaar en vier maanden in actieve militaire dienst doorgebracht [...] en in die periode heb ik het grootste deel van mijn tijd doorgebracht als een vechter van de hoogste categorie voor de grote ondernemers, voor Wall Street en haar bankiers. Kortom, ik was een

9 <https://www.washingtontimes.com/news/2014/apr/21/americas-oligarchy-not-democracy-or-republic-unive/>

10 https://www.washingtonpost.com/news/worldviews/wp/2017/01/26/america-is-no-longer-a-full-democracy-a-new-study-warns/?utm_term=.dd5901605819

11 Majoor-generaal Butler ontving de hoogste militaire onderscheidingen uit de Amerikaanse geschiedenis. Na zijn carrière werd hij een befaamd anti-oorlogsactivist.

oplichter, een gangster voor het kapitalisme. Ik hielp Mexico en vooral Tampico veilig te maken voor Amerikaanse oliebelangen in 1914. Ik hielp om van Haïti en Cuba een fatsoenlijke plaats te maken voor de jongens van de National City Bank om inkomsten binnen te halen. Ik hielp bij het verkrachten van een half dozijn Midden-Amerikaanse republieken ten bate van Wall Street. Ik heb Nicaragua geholpen bij het zuiveren van het International Banking House of Brown Brothers in 1902-1912. Ik verschaftte toegang tot de Dominicaanse Republiek voor de Amerikaanse suikerbelangen in 1916. Ik hielp Honduras in 1903 toegankelijk te maken voor de Amerikaanse fruitbedrijven. In China in 1927 zorgde ik ervoor dat Standard Oil ongemoeid bleef.”¹²

Butlers beschrijving past bij een macht die het militaire apparaat vooral inzet om haar zakelijke belangen te dienen. De bekende Amerikaanse generaal Douglas MacArthur bekende tijdens een speech voor de jaarvergadering van de Sperry Rand Corporation, een bedrijf dat innig verbonden is met het militair-industriële complex, dat de VS in een permanente staat van angst gehouden wordt:

“Onze overheid houdt ons in een voortdurende staat van angst en heeft ons laten vluchten in patriottisme, door te blijven wijzen op komende rampen. Er is altijd een vreselijk kwaad of een duivelse buitenlandse macht die ons zou kunnen verzwelgen, als we ons niet blind achter de exorbitante budgetten scharen die [door het militair-industrieel complex, WM] worden gevraagd. Maar, als we terugkijken, zijn al deze rampen nooit gebeurd, ze lijken nooit echt reëel te zijn geweest.”¹³

De VS blijkt al ruim honderd jaar zeer berekenend te zijn in zijn verdeel-en-heers-cultuur. Een van de mooiste voorbeelden is

12 https://archive.org/stream/WarIsARacket/WarIsARacket_djvu.txt

13 https://www.huffingtonpost.com/sheldon-drobny/lost-history-corporations_b_18182.html

de Tweede Wereldoorlog. Wie nog steeds in het sprookje gelooft dat onze Amerikaanse vrienden ons alleen uit barmhartigheid kwamen verlossen van het nazi-regime, wordt door de volgende relatief onbekende uitspraak uit 1942 van president Truman ruw wakker geschud:¹⁴

“Als we merken dat de Duitsers winnen, moeten we de Russen helpen, en als we merken dat de Russen winnen, moeten we de Duitsers helpen, en wel zo dat ze elkaar zo veel mogelijk afslachten, hoewel ik onder geen enkel beding wil dat Hitler zal winnen.”

Generaal Dwight D. Eisenhower waarschuwde tijdens zijn afscheidsrede in 1961 dat The Deep State, lees het militair-industrieel complex in de VS, zelfs als een serieuze bedreiging voor de democratie kan worden gezien:

“Onze overheid moet waken voor de ongerechtvaardigde invloed, bedoeld of onbedoeld, van het militair-industrieel complex. Er bestaat het risico dat er een rampzalige en onrechtmatige macht opkomt en niet meer weg zal gaan. We moeten deze combinatie onze vrijheden of democratische processen niet in gevaar laten brengen. We zouden niets als vanzelfsprekend moeten beschouwen. Alleen een alerte en goed ingelichte bevolking kan de enorme industriële en militaire machinerie bedwingen, zodat veiligheid en vrijheid samen kunnen gedijen.”

Dat het Amerikaanse leger niet altijd onder controle staat van het Witte Huis werd ook bevestigd door de uitspraak van de Amerikaanse senator en politicoloog Daniel K. Inouye, die in de Tweede Wereldoorlog een arm had verloren bij de bevrijding van Europa. In 1986 verklaarde hij tijdens hoorzittingen inzake de Iran-Contra-affaire (waarover meer in hoofdstuk 9 van dit boek), waarvan hij een van de onderzoekers was geweest:

14 Uitspraak gepubliceerd in de New York Times van 24 juni 1944.

“Er bestaat een schaduwregering met haar eigen luchtmacht, marine en financiering en met het vermogen de eigen ideeën over wat goed is voor het land te laten prevaleren, en die boven elke vorm van controle en boven de wet te stellen.”

Opvallend is ook dat de VS, sinds de oprichting in 1776, slechts zeventien jaar niet betrokken is geweest bij oorlogen. De VS intervenueerde in meer dan honderd landen met bombardementen, invasies en *regime changes*. Volgens schattingen zijn er bij alle interventies na de Tweede Wereldoorlog meer dan 20 miljoen dodelijke slachtoffers gevallen (zie de Appendix achterin dit boek voor de gehele lijst).¹⁵ De Amerikaanse acties worden door het Pentagon vrijwel altijd als defensieve operaties omschreven, hoe aanvallend ze ook in oorsprong zijn, en soldaten worden in eigen land altijd als helden geëerd.

Maar de lijst met oorlogsmisdaden is natuurlijk lang. Het afwerpen van twee atoombommen in 1945 was militair gezien onnodig en diende, volgens insiders, vooral om de Russen te laten zien welk wapen de VS tegen hen zou kunnen gebruiken.¹⁶ Op 6 augustus 1945 werd de eerste atoombom op Hiroshima en een aantal dagen later een tweede op Nagasaki gegooid. Geschat wordt dat hierbij 250.000 mensen omkwamen. Professor Gar Alperovitz, voormalig lid van het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden:¹⁷

“Algemeen wordt aangenomen dat de atoombom miljoenen levens heeft gered, maar de meeste mensen weten niet dat de hoogste legerleiders van mening waren dat het inzetten van de bom onnodig en ongerechtvaardigd was. Ze spraken openlijk over de onnodige vernietiging van Japanse steden waar nauwelijks soldaten waren.”

15 <https://www.globalresearch.ca/us-has-killed-more-than-20-million-people-in-37-victim-nations-since-world-war-ii/5492051>

16 <http://www.nytimes.com/learning/general/onthisday/bday/0508.html>

17 <http://www.garalperovitz.com/2011/08/on-the-sixty-sixth-anniversary-of-the-bombing-of-hiroshima/>

Ook de voormalige Amerikaanse president Eisenhower sprak in 1963 duidelijke taal:

“De Japanners stonden op het punt zich over te geven en het was niet nodig om hen te raken met dat afschuwelijke ding [...]. Ik vond het vreselijk om te zien dat ons land het eerste was dat een dergelijk wapen gebruikte.”¹⁸

Admiraal William Leahy, stafchef onder de presidenten Roosevelt en Truman, was het hiermee eens, zo schrijft hij in zijn boek *I Was There* uit 1950:

“Het is mijn mening dat het gebruik van het barbaarse wapen in Hiroshima en Nagasaki geen enkele materiële bijdrage leverde in onze oorlog tegen Japan.[...] De Japanners waren al verslagen, en klaar om zich over te geven als gevolg van de effectieve zeeblokkade en de succesvolle bombardementen met conventionele wapens [...]. Mijn eigen gevoel was dat, door het wapen als eerste te gebruiken, wij ons een ethische standaard eigen maakten vergelijkbaar met de barbaren van de Middeleeuwen. Mij was niet geleerd om op die manier oorlog te voeren, en oorlogen mogen niet gewonnen worden door vrouwen en kinderen te vernietigen.”

Maar de VS had aan de rest van de wereld laten zien dat het land er niet voor terugdeinsde om zelfs atoomwapens in te zetten. Andere landen zouden na dit machtsvertoon nog wel twee keer nadenken voor zij Amerika in de wielen zouden rijden.¹⁹

¹⁸ “Ike on Ike”, *Newsweek*, 11/11/63

¹⁹ https://www.trumanlibrary.org/whistlestop/study_collections/bomb/large/documents/index.php?pagenumber=12&documentid=65&documentdate=1946-06-19